

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 17300/2022
08.06.2023. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Весне Субић, председника већа, Зорана Хацића и Мирјане Андријашевић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., кога заступа пуномоћник Анита Нуховић, адвокат из ..., против тужене Општине Сјеница, коју заступа Општински правобранилац Општине Сјеница и тужених ББ, ВВ, ГГ, ДД, ЂЂ, ЕЕ, ЖЖ, ЗЗ, ИИ, ЈЈ и КК, које заступа заједнички пуномоћник Ацо Васојевић, адвокат из ..., ради накнаде штете, чинидбе и утврђења правног односа, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж 2547/20 од 01.04.2021. године, у седници већа одржаној 08.06.2023. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснована, ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж 2547/20 од 01.04.2021. године.

ОДБИЈА СЕ, као неоснован, захтев тужиоца за накнаду трошкова ревизијског поступка.

Образложење

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Гж 2547/20 од 01.04.2021. године укинута је пресуда Основног суда у Сјеници П 48/19 од 15.03.2019. године и пресуђено тако што је, ставом првим изреке усвојен тужбени захтев тужиоца АА из ... према туженој Општини Сјеница, па је обавезана тужена да тужиоцу надокнади материјалну штету због незаконитог поступања тужене приликом разрешења тужиоца са функције председника Општине Сјеница за период од 15.12.2008. године до 18.06.2012. године у укупном износу од 944.849,00 динара са законском затезном каматом, и то на појединачне месечне износе, почев од дана доспећа до коначне исплате. Ставом другим изреке делимично усвојен тужбени захтев и обавезана тужена да у корист тужиоца надлежним фондовима и другим организацијама уплати доприносе за обавезно социјално осигурање на досуђену увећану разлику зарада у периоду од 15.12.2008. године до 18.06.2012. године, док је тужбени захтев којим је тражио да тужена о томе сачини М4 или неки други М образац са доказом да је предат РФ ПИО и достави тужиоцу, одбијен као неоснован. Ставом трећим изреке одбачена је тужба у делу тужбеног захтева у коме је наведено да су тужени солидарно, одвојено и

самосталним радњама проузроковали настанак целокупне нематеријалне штете у виду душевних болова које је тужилац трпео у периоду од 15.12.2008. године до 13.10.2011. године, када су организовали, одржали (тужени ББ, ВВ, ДД, ГГ) као правно непостојећи председници, заменици и помоћници председника Општине) и учествовали у раду седнице СО Сјеница дана 13.10.2011. године (тужени одборници СО Сјеница ЂЂ, ИИ, ЈЈ, ЖЖ, ЕЕ, ЗЗ подстрекнути од стране секретара СО Сјеница ЛЛ) на којој је донето незаконито решење СО Сјеница од 13.10.2011. године о потврђивању решења СО Сјеница од 15.12.2008. године, којим је тужилац био незаконито разрешен са дужности председника Општине Сјеница, иако су знали да је ово решење СО Сјеница од 15.12.2008. године поништено пресудом Управног суда (грешком назначено Општинског суда) У – 16168/10 од 08.09.2011. године. Ставом четвртим изреке одбијен је тужбени захтев тужиоца којим је тражио да му тужени солидарно накнаде нематеријалну штету из основа повреде права личности, и то права на миран живот у износу од 70.000,00 динара, права на психички интегритет у износу од 90.000,00 динара, права на достојанство, част и углед у износу од 120.000,00 динара и из основа повреде права на вршење јавне функције од 40.000,00 динара, из основа повреде права на рад у локалној самоуправи у износу од 30.000,00 динара, из основа за неизвршење и непоступање у складу са пресудом Управног суда У 16168/10 од 08.09.2011. године у износу од 50.000,00 динара, односно у износима које суд одреди по слободној оцени, са затезним каматама на досуђене износе почев од 13.10.2011. године до коначне исплате као неоснован. Ставом петим изреке одбачена је тужба у делу преудицијалног тужбеног захтева ближе наведеног у изреци пресуде, а који се односи на постојање правног односа између тужених и тужиоца из основа незаконитог и дискриминитарског организовања и одржавања седнице СО Сјеница од 13.10.2011. године, као недозвољена. Ставом шестим изреке обавезана је тужена Општина Сјеница да тужиоцу надокнади трошкове парничног поступка у износу од 127.526,50 динара. Ставом седмим изреке обавезан је тужилац да туженима надокнади трошкове парничног поступка у износу од 737.062,50 динара.

Против правоснажне пресуде донете у другом степену тужилац је благовремено изјавио ревизију, побијајући пресуду у ставовима трећем, четвртм, петом, шестом и седмом изреке из свих законских разлога због којих се ревизија може изјавити.

Законски заступник тужене Општине Сјеница је поднео одговор на ревизију.

Врховни суд је испитао побијану пресуду, у смислу члана 408. Закона о парничном поступку („Сл. гласник РС“ број 72/11...10/23) па је утврдио да изјављена ревизија није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности. У поступку није дошло до пропуста у примени или погрешне примене ма које одредбе Закона о парничном поступку, па нема ни битне повреде одредаба парничног поступка из члана 374. став 1. ЗПП, на коју се у ревизији посебно указује.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је, као кандидат политичке партије СДА за председника Општине Сјеница, изабран на ту функцију 31.07.2008. године, да би на седници СО Сјеница 15.12.2008. године била донета одлука о разрешењу тужиоца са функције председника Општине. Та одлука је поништена пресудом Управног суда П 16168/10 од 08.09.2011. године. Тужилац је дана 13.10.2011.

године искључен из чланства политичке партије СДА Санцак, а потом је, истог дана на седници СО Сјеница донето решење којим се потврђује разрешење тужиоца са функције председника Општине Сјеница, али је и то решење поништено пресудом Управног суда у 11639/11 од 17.11.2011. године, јер Општина Сјеница није поступила према схватању Управног суда исказаног у претходној пресуди. На седници СО Сјеница од 06.12.2011. године донета је поново одлука о разрешењу тужиоца са функције председника Општине Сјеница, а по тужби за поништај те одлуке, донета је пресуда Управног суда У 13690/11 од 02.02.2012. године којим је тужба одбијена, али је Врховни касациони суд својим решењем Узп 109/12 од 07.12.2012. године укинуо ту пресуду и вратио предмет Управном суду на поновно одлучивање. Управни суд је својом пресудом У 17833/13 од 15.05.2014. године уважио тужбу и поништио побјану одлуку СО Сјеница од 16.12.2011. године.

Вештачењем од стране вештака економско финансијске струке утврђена је разлика у заради тужиоца коју би остваривао у периоду од 05.12.2008. године до 18.06.2012. године, да је у том периоду обављао функцију председника Општине Сјеница, у односу на зарату коју је у том периоду остваривао у „Електродистрибуција“ Сјеница, где је и запослен.

Правоснажном пресудом Вишег суда у Новом Пазару П 66/16 од 06.12.2015. године одбијен је тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се утврди да је тужена Општина Сјеница дискриминаторски поступала према њему приликом одржавања седнице СО Сјеница дана 13.10.2011. године.

На овако утврђено чињенично стање, правилно је другостепени суд применио материјално право доносиоци пресуду у побјаним деловима изреке, а за своју одлуку је дао довољне и јасне разлоге, које у свему прихвата и Врховни суд.

Супротно наводима ревизије, о тужбеном захтеву за накнаду нематеријалне штете је већ правоснажно одлучено у овом поступку пресудом П 1246/16 од 29.09.2017. године, па је отпао основ за потраживање те накнаде, како је то правилно закључио Апелациони суд. Такође, тужилац је преиначио тужбу, постављајући тужбени захтев насловљен као прејудицијални поднеском од 17.02.2021. године, а са тим преиначењем тужени се нису сагласили нити је суд сматрао ово преиначење целисходним за коначно решење, због чега је правилно у овом делу одбијено преиначење тужбе.

Неосновано се у ревизији указује да постоји солидарна одговорност свих тужених за накнаду штете коју је тужилац претрпео, с обзиром да су тужени, поступајући као функционери и одборници СО Сјеница доносили одлуке на седницама СО Сјеница, поступајући у раду СО Сјеница, па не могу бити одговорни солидарно са Општином Сјеница за штету коју је тужилац претпео незаконитим и неправилним радом СО Сјеница, а за шта је тужилац већ добио накнаду и материјалне и нематеријалне штете. Поред тога, тужилац није доказао да су тужени поступали дискриминаторски у односу на њега, с обзиром на неко његово лично својство, како је то прописано одредбама Закона о дискриминацији.

С обзиром на успех тужиоца у поступку, правилна је одлука о трошковима поступка, донета правилном применом чланова 153. и 154. Закона о парничном поступку.

Врховни суд је ценио и остале наводе ревизије којима, се не доводи у сумњу правилност и законитост побијане пресуде, због чега ти наводи нису посебно образложени.

Тужилац није успео у поступку по ревизији, због чега нема право на трошкове тог поступка које је тражио и определио у ревизији, а на основу члана 153. и 154. Закона о парничном поступку.

Из наведених разлога одлучено је као у изреци пресуде, на основу члана 414. и члана 165. Закона о парничном поступку.

**Председник већа - судија
Весна Субић,с.р.**

За тачност отправка
управитељ писарнице
Марина Антонић